

τον πορευόμενον νεκρὸν πρὸς τὸ ξενίζον μνημα,
τὸ νέφος εἰς τὸν οὐρανόν, τὸν φλοῖσθον εἰς τὸ κύμα.
Τὸ ῥόδον εἰς τὸ λυκαυγές, τὴν δρόσον εἰς τὴν δύνιν,
τὴν ἑκστασιν τοῦ ποιητοῦ θαυμάζοντος τὴν φύσιν.

Δὲν εἶμαι, ἢ ἐρείπιον ὑπάρξῃς θανούσης,
Μελπὴν ἀκούον γοερὰν ἐρημολαλου Μούσης.
Κ' οἱ στίχοι μου ὡς τὰ πτηνὰ τῶν θλιβερῶν ἐρήμων
Τριγύρω μου ἱπτάμενοι, διὰ φωνῶν πενθίμων,
τὸν ὕπνον συνταράττουσι τοῦ νεκρικοῦ μου βίου.
Καὶ ἀντηχεῖ νεκρῶσ μοι ὁ δαίμων τοῦ μνημείου.

ΜΥΡΩΝ.

Ο ΓΕΛΩΤΟΠΟΙΟΣ

ΓΟΥΔΙΕΔΜΟΣ ΒΕΜΠΕΡ

(Ἐκ Νυρεμβέργης.)

γελωτοποιῶν εἶναι τὸ ἐν ταῖς βασιλικαῖς αὐλαῖς
δαιτωμένον, ἀλλὰ εἰς τὸ γένος τῶν ἰδιωτικῶν
ἢ λαϊκῶν γελωτοποιῶν, οὐδὲν ἤττον τοῦ πρῶ-
του εἶναι ἄξιον περιεργείας, διότι εἶναι φυλὴ
γονιμὸς ἐν παντὶ τόπῳ, Πρωτεύς ἀληθὲς ὑπὲρ
μυρία διάφορα μεταμορφουμένη ὀνόματα, καὶ ποτὲ
μὲν ἀναλχημένουσα τὸ στενὸν τοῦ ὀρχηστοῦ ἐν-
δομα, ποτὲ δὲ τὴν ἀγυρτείαν τοῦ θαυματοποιοῦ
καὶ τύπους μυρίους ἄλλους· εἰς τὸ εἶδος δὲ τοῦ-
το τῶν προτόντων γονιμωτάτη πασῶν τῶν χω-
ρῶν εἶναι ἡ Ἰταλία. Ἀλλ' ἐνῶ οἱ γελωτοποιοὶ τῆς
ποιητικῆς ταύτης Ἰταλίας, διεσκορπίζοντο κατ' ἀ-
ποσπάσματα κατὰ τὴν Εὐρώπην, ἡ Γερμανία, ἡ
σλαβική Γερμανία, ἐπολιτογράφει καὶ αὐτὴ τοὺς
μίμους τῆς, τοὺς ἀγύρτας, τοὺς κωμωδοὺς τῆς.

Μέχρις ἐσχάτων τοῦ τελευταίου αἰῶνος, ἡ ἀρ-
χαία τῆς Νυρεμβέργης πόλις, ἡ τόσον γνωστὴ
ἔτι καὶ νῦν διὰ τὰ παιδικὰ τῆς ἀθύρματα, ἀπὴλ-
λαυσε γελωτοποιοὺς τοιούτους οἵτινες ὑπὸ τῆς
ἐπιτοπίου ἀρχῆς ἐπικυροῦμενοι, ἐθεωροῦντο εἶναι
δηρόσοι τινες ὑπάλληλοι, καὶ ἀντὶ μικροῦ τινοῦ
μισθοῦ καὶ τινων ποτηρίων ζύθου, παρήσαν ἀπὸ
ἀμνημονεύτων χρόνων εἰς τοὺς γάμους τῶν ἀνθρώ-
πων τῶν κατωτέρων τάξεων αὐτοσχεδιάζοντες
στίχους, ἀστείσμους καὶ σατύρας.

Ἐνῶ οἱ νεόνυμφοι καὶ οἱ λοιποὶ δαιτυμόνες
περιελάθοντο εἰς τὴν τράπεζαν, γράφει σύγχρο-
νός τις συγγραφεὺς, καὶ αἱ πρῶται παροψίδες διε-
γείρουσι τὴν ὄρεξιν αὐτῶν, ὁ γελωτοποιὸς ἀρ-
χεῖται ἐπισήμως τῆς ἐξασκήσεως τῆς ἐπιστήμης
του. Εὐπρεπῶς ἐνδεδυμένος, μανδύαν ἐπὶ τῶν ὤ-
μων φέρων καὶ καταστικτον ἔχων τὸ στῆθος, ἐξ
ἀργυρῶν νομισματοσήμων ἅτινα τὰ διάφορα τε-
χνουργικὰ σωματεῖα κατασκευάζουσι δι' ἑαυτά,
κρατεῖ ἀνὰ χεῖρας ῥάβδον κορυφῶς περιγεγλυμ-
μένην εἰς τὴν ἔχει προσπρηττημένα νομίσματα παν-
τοδαπά. Ἀνατείλει τότε τὴν ῥάβδον ταύτην καὶ ὁ
κρότος τῶν νομισμάτων συγκρουομένων εἰδοποιεῖ
τὴν ἀμύγηρὸν ὅτι ἡ ὥρα τῆς παραστάσεως ἐπέστη.
Τότε δὲ, ἀφοῦ ἀποτείνει πρὸς τοὺς περιεστῶτας
συγχρητηρίους τινὰς λόγους, εὐχεταὶ τοῖς νεο-
νύμφοις εὐτυχὴ τὴν ἔωσιν αὐτῶν καὶ τὰ παρό-
μοια, καὶ ἐν μακρᾷ προσφωνῇσει πανηγυρίζει τὰ
ἄτομά των, τὴν καταγωγὴν, τὴν τέχνην ἢ τὸ ἐ-
πιτήδευμα αὐτῶν, καὶ τέλος πᾶν ὅ,τι πρὸς ἑπαι-
νον αὐτῶν γνωρίζει. Περαιωθέντος δὲ τούτου τοῦ
ἐπιθλαμίου, ἕκαστος τῶν δαιτυμόνων δύναται νὰ
τῷ προτεῖν ἥ τι αὐτοσχεδιάσεως, καὶ συνή-
θως τὰ θέματα ταῦτα ἐκλέγονται οὕτως ὥστε
νὰ παρέξωσιν αὐτῷ ὕλην σκώψεως κατ' αὐτῶν
τῶν δαιτυμόνων. Νέοι καὶ γέροντες, πάντες λαμ-
βάνουσι μεγίστην εὐχαρίστησιν εἰς τὸ εἶδος
τοῦτο τῆς διασκεδάσεως, ὁ δὲ πονηρὸς γελω-
τοποιὸς σπεύδει νὰ τρέψῃ πρὸς ὄφελός του τὴν
γενικὴν ταύτην χάριν καὶ διαχρῖσιν περιφέρων παρὰ
τὴν τράπεζαν δίσκον ἐν ᾧ ἕκαστος ἀποθέτει τὸν
ἑσθλόν του.

Τὸ πολυπληθέστερον καὶ ἐνδοξότερον γένος τῶν

Μεταξύ τῶν γελωτοποιῶν τῆς Νυρεμβέργης περιφημιάτος ἐγένετο ὁ Γουλιέλμος Βέμπερ, οὗ τὴν εἰκόνα παρθετόμεν ἐνταυθα. Πολὺν χρόνον μετὰ τὸν θάνατόν του, ὁ λαὸς τὸν ἐλυπεῖτο ἔτι ὡς μὴ ἔχων οὐδὲ ἀποκτῆσθαι ὁμοίον. Ὁ Βέμπερ ἤξευρεν ἐκ στήθους πάντας σχεδὸν τοὺς συγγραφεῖς τῆς ἀρχαιότητος τοὺς μεταφρασθέντας εἰς τὸ γερμανικόν, ὡς τὸν Βιργίλιον, τὸν Ὀβιδιον, τὸν Πλίνιον κλπ. καὶ εἰς ἕκαστον προτεινόμενον θέμα, ἀνεύρισκεν ἐν τῇ μνήμῃ του ἀκριεστὰ στοιχεῖα πρὸς αὐτοσχέδιασιν. Διηγούνται ὅτι τρεῖς νέοι ἐργάται σατυρισθέντες ἐν τινι γάμῳ ὑπ' αὐτοῦ καὶ μένεα πνέοντες ἀπεφάσισαν νὰ τὸν ἐκδικηθῶσι. Τὸν παρκαμονέουσιν ὅθεν νύκτα τινὰ ἐξερχόμενον καπηλείου, τὸν συλλαμβάνουσιν, τὸν σύρουσι εἰς τὸν μικρὸν ποταμὸν τὸν διατρέχοντα τὴν Νυρεμβέργην καὶ φεύγουν ἀφέντες αὐτόν ἐν μέσῳ τοῦ ὕδατος. Ὁ Βέμπερ, πολύσρκος καὶ προγαστωρ, μετὰ μεγάλου ἀγῶνος ἐξέρχεται τοῦ ποταμοῦ, τινάσσει τὰ ἐνδύματά του, ὑψώνει τοὺς ὀφθαλμοὺς πρὸς οὐρανὸν καὶ ἀπαγγέλλει εἰς στίχους ἐνώπιον τοῦ συντερίξαντος εἰς τὰς κραυγὰς καὶ ἀναγνωρίσαντος αὐτὸν πλήθους, τὴν ἐπικλήσιν ταύτην.

Κύριε καὶ Θεέ μου, δίκαιε κριτὰ,
Σὺ ὅστις καὶ εἰς τὸ σκότος βλέπεις ὡς καὶ εἰς τὸ φῶς,
Δέσποτα, ἐπάκουσόν μου, δέσποτα,
Εἰπέ μοι, δι' ἀγάπην πρὸς τὸν δουλόν σου
Ποιοὶ τάχα ἦσαν οἱ τρεῖς ἐκεῖνοι ἄθλιοι;
Οἱ εἰψαντές με ἐκεῖ παρὰ τὴν γνώμην μου,
Ὅπως καταγγεῖλω αὐτοὺς εἰς τὴν ἀρχήν.
Ἵπὸ σχομαί δε, ὡς καλὸς χριστιανός,
Νὰ ἀναλάβω τότε τὴν παιδρότητα
Καὶ τ' ἄσπρατα τὰ πρὶν καὶ τοὺς ἀστεῖσμούς,
Ὅταν τῶν ἀθλίων ἐκείνων τὰ πλευρὰ
Μαῦρα ἰδῶ — Θεέ μου, οὕτω γένοιτο!
Σήμερον ὅμως ἡ Νυρεμβέργη δὲν ἔχει σχεδὸν
ἄλλους γελωτοποιοὺς ἐκτὸς τῶν ξυλίνων αὐτῆς
νευροσπάστων.

Κατὰ τὸ Γαλλικόν.

Π. Γ.

ΗΘΙΚΑΙ ΜΕΛΕΤΑΙ

ΠΕΡΙ ΓΥΝΑΙΚΟΣ.

Ἡ τρυφερά καὶ γενναία ψυχὴ τῶν γυναικῶν, ἐπιρρέπης εἰς τὸν ἔρωτα δὲν στοχάζεται ὅτι οὗτος δύναται νὰ ᾔται ψευδής, ἀπατηλός, ἀνάξιος δι' αὐτὰς οἰσηλῶταυόμεναι ἀπὸ τὰς περὶ αὐτὰς τιμὰς καὶ περιποιήσεις, ἀκούουσαι ἀπὸ τοῦ ἀνδρὸς ἐπαίνους ὑπερβολικοῦς ἀφροσιώσεως οὐκ εὐκαταφρονήτους ἀρχίζον νὰ κλινίζονται, διότι δὲν ἔχουν γνῶσιν τοῦ κόσμου, ν' ὀλησμονῶσι τὴν ἡθικὴν ἣν ἐδιδάχθησαν, διότι αὕτη διὰ ν' ἀνα-

πτυχθῇ ἀπέχει τῶν μεγάλων διαχύσεων τῆς ματαιότητος, ν' ἀναστενάξῃσι διότι πάσχουν, ν' ἀνταποκρίνονται τέλος εἰς τοὺς ἔρωτας τῶν ἀνδρῶν, νὰ γίνωνται οὕτως ἔρμαιον αὐτῶν, καὶ διατί; διότι ἀνηρπάσθησαν ὡς ἀπὸ λύραν Ἀμφωνικὴν ἀπὸ τὰς θετικὰς ιδέας των, διότι ἐλησμονήσαν τὰ καθήκοντα καὶ χρεὴ των.

Τὰ χρεὴ σας, τὰ καθήκοντά σας, ὦ γυναῖκες, δὲν σὰς διδάσκουσι ν' ἀκούητε τοῦ ἐπαίνους, τὰς ἀφροσιώσεις τῶν ἀνδρῶν ἀπλήστως, διότι αὐταὶ πολλάκις εἶναι αἱ αἰτίαι τῆς διαφθορᾶς σας, εἶναι ἡ ἐξουδένωσίς σας. Τὰ χρεὴ σας, τὰ καθήκοντά σας σας διδάσκουν νὰ γνωρίζετε ὅτι ὁ ἀνὴρ δὲν σὰς ἐπαινεῖ, δὲν σὰς περιποιεῖται, δὲν σὰς κολλακεύει ἀνευ σκοποῦ ἐρωτικοῦ, τότε δὲ μόνον δύναται νὰ σὰς θαυμάσῃ, νὰ σὰς δοῇ ἀσπασίαν, νὰ σὰς ἀποθεώσῃ, ὅταν ἴδῃ ἀκλόνητον τὴν σταθερότητα τῆς καρδίας σας, ἀπρόσβλητον τὴν ἀρετὴν σας, ἀμόλυντον τὸν δίκαιον ἔρωτά σας; φανήτε λοιπὸν τοιαύται, ἐὰν θέλητε ἀληθῶς ν' ἀρέσχητε εἰς τοὺς ἀνδρας, καὶ ἐὰν μὲν βλέπητε ὅτι οἱ ἀνδρες θυσιάζονται πολλάκις εἰς τὸν ἔρωτά σας, χωρὶς νὰ διδῶσι τὴν καρδίαν σας, θέλετε ἰδεῖτε τότε ὅτι γίνονται ὀλοκαύτωμα τῶν μικροτέρων ἐπιθυμιῶν σας, ὅταν ἴδουν τὴν σταθερότητα καὶ τὴν ἀκράδαντον ἀρετὴν σας. Διὰ τὴν, ὦ νεάνιδες, ἐνῶ δύνασθε καὶ διὰ τοῦ ἔρωτος; μὲ τὴν ἀρετὴν συνδεδεμένου καὶ ὑποδουλώσθητε τοὺς ἀνδρας ἐπιτυχέστερον ἀποθῆτε ταύτην καὶ προσκολλάσθε εἰς τοῦτον μόνον; Δὲν ἐγνωρίσατε ὅτι τότε ὁ ἀνὴρ ἐλκύεται μόνον ἐκ τῶν σωματικῶν θελήτηρων σας, τὰ ὅποια ἄμα χορτάσῃ, περιφρονεῖ ἄλλα καταζητῶν, ἐνῶ ἄλλως δὲν δύναται νὰ εὕρῃ ποτὲ χορτάσμενον διότι εἰς τὰς στιγμὰς καθ' ἃς ὁ σαρκικὸς ἔρως γίνε-ται φορτικὸς, ἀναψύεται ἕτερος ἔρως ὁ τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ πνεύματός σας πολὺ γρηγοτετικώτερος, πολὺ ζωγραφικώτερος ἐκείνου. Ναι, ὦ νεάνιδες καὶ ὦ γυναῖκες, ἐνδύθητε τὸ διπλοῦν τοῦτο φόρεμα τῶν δύο αὐτῶν ἐρώτων διὰ νὰ λάμψητε δημοσίως καὶ ἰδίως διὰ νὰ μεγαλυνθῆτε καὶ δι' ὁμῶν μεγαλυνθῇ καὶ ὁ ἀνὴρ καὶ φθάσῃ εἰς τὸν ἀληθῆ προορισμόν του! Γίνετε ὅμοιοι μὲ τὰς πηλικὰς ἐκείνας Κροτωνιάτιδας καὶ Σπαρτιάτιδας, αἵτινες μόνον τιμὴν των ἐθεώρουν τὴν ἐκλογὴν ἀνδρὸς ἐναρέτου καὶ ἀκηλίδωτον τὴν τιμὴν ἔχοντος, μιμητῆτε τὴν Ὀλύμπιον ἐκείνην Ἀσπασίαν ἥτις ὑπεδούλωσε τὸν μέγαν Περικλέα, διότι ἐγίνωσκε τὴν τέχνην τὴν λεγομένην οἰκονομίαν τοῦ ἔρωτος, ἥτοι νὰ δίδῃ εἰς τὰ μικρὰ μεγάλην ἀξίαν, νὰ ἐνδύῃ τὴν ἡδονὴν μὲ τοσούτας παντοδραπὰς μορφὰς, ὥστε πάντοτε νὰ καλύπτεται μὲ τοῦ νεωτερισμοῦ τὸ θέλητρον, νὰ πλουτίζῃ τὸ πνεῦμα, τὴν καρδίαν, τὰ προτερήματα καὶ αὐτὰ τῆς τὰ ἐλαττώματα, μὲ ἀνεξάντλητους πηγὰς ἐνθουσιασμοῦ κατὰ τοῦ κόρου καὶ τῆς βαρυθυμίας, νὰ διδάσκῃ τὴν ἀρετὴν καὶ τὰ χρεὴ ὑπὸ τὴν αἰγίδα τοῦ ἔρωτος, νὰ σπουδαζῇ ν' ἀποδείξῃ ὅτι ὁ ἔρως δὲν εἶναι τὸ πα-